

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a felperesnek az alperes ellen gyermektartásdíj leszállítása iránt a Szombathelyi Városi Bíróságnál megindított és a Vas Megyei Bíróságnak 8.Pf.20.705/2010/9. számú ítéletével befejezett perében az említett számú másodfokú határozat ellen a felperes által 7. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 21.600 (Huszonegyezer-hatszáz) forint le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket,

az alperesnek pedig 15 napon belül 10.000 (Tízezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság az ítéletével a felperes gyermektartásdíj leszállítása iránti keresetét elutasította, kötelezte a felperest az állam javára 36.000 forint eljárási illeték, valamint az alperes részére 30.000 forint ügyvédi munkadíj megfizetésére.

Az ítéletének indokolásában tényként állapította meg, hogy a peres felek házasságát a Szombathelyi Városi Bíróság a 2007. augusztus 27. napján kelt és ugyanezen a napon jogerőre emelkedett ítéletével felbontotta, az ugyanezen a napon kelt és jogerőre emelkedett végzésével pedig olyan tartalmú egyezséget hagyott jóvá a felek között, amely szerint a házasságukból az 1992. október 30. napján született K. É. és az 1995. augusztus 18. Á. Z. utónevű gyermekeik az alperes apánál nyernek elhelyezést, a felperes pedig kötelezettséget vállalt arra, hogy a fentebb nevezett gyermekei tartására 2007. május 10. napjától kezdődően minden hónap 10. napjával bezárólag, havonta előre esedékesen megfizet az alperesnek gyermekenként havi 25.000 forint, összesen havi 50.000 forint gyermektartásdíjat. A felek megállapodtak abban is, hogy 2009. szeptember 1. napjától kezdődően köteles a felperes az alperesnek a

gyermekek tartására havi 25.000-25.000 forint gyermektartásdíj megfizetésére, valamint amennyiben 2009. szeptember 1. napját követően változás áll be a peres felek körülményeiben, úgy ennek megfelelően az általános szabályok szerint gyermektartásdíj leszállítása, illetve felemelése iránti igényt támaszthatnak egymással szemben.

A felperes 2007. április 25. napjáig diplomás közalkalmazott biológusként dolgozott nettó 183.894 forint havi keresettel. Közalkalmazotti jogviszonya 2007. április 25. napján a felperes kezdeményezésére közös megegyezéssel megszűnt. 2008. március 5. napján a felperes újabb házasságot kötött L. L. val, amelyből 2008. április 1. napján L. G. utónevű gyermeke született. 2010. április 2. napjától a felperes havi 28.500 forint gyes-ben részesül, amelyhez családi pótlék járul, a házastársával az életközössége jelenleg is fennáll.

Az alperes jelenleg a Sz., B. u. szám alatti ingatlanban él a felek két közös gyermekével együtt. A K. utónevű gyermek a Teleki Blanka Szakképző Iskola harmadik évfolyamos tanulója, az Á. utónevű gyermek pedig a Bolyai János Gyakorló Általános Iskola és Gimnázium tanulója. A gyermekeknek jelenleg sincs ingatlanvagyon, nagyobb értékű ingó vagyona. Az alperes 2009. évi bevallott bruttó jövedelme 7.204.160 forint volt.

A felperes keresetében a terhére megállapított gyermektartásdíj összegének gyermekenként havi 10.000-10.000 forintra történő leszállítását kérte 2009. szeptember 1. napjától kezdődően, arra való hivatkozással, hogy a vagyoni körülményeiben lényeges változás állt be, újabb gyermeke született, a jelenlegi házastársával a kapcsolata megromlott, tőle különváltan él.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 36.000 forint eljárási illetéket, az alperesnek pedig 15 napon belül 30.000 forint ügyvédi munkadíjat.

Ítéletének indokolásában hivatkozott a Csjt. 69. § (1) bekezdésében, 69/A.-69/C. §-aiban foglalt rendelkezésekre, a Csjt. 68. § (1) bekezdésére. A per során részletesen vizsgálta a felek jövedelmi és vagyoni viszonyait, valamint az általuk eltartott gyermekek tényleges szükségleteit.

A rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével megállapította, hogy a felperes továbbra is házassági életközösségben él jelenlegi házastársával. Már a felek közötti bontóper során is felmerültek olyan adatok, amelyek arra utaltak, hogy a felperes házastársa vagyonos ember, ezt a bontóper során maga a felperes sem vitatta. A felperes új házastársa a peres felek egyezségkötésekor már rokkantnyugdíjas volt, az egyezség megkötésekor a felperes ezen körülményt is ismerte. Ugyancsak tudta az egyezség megkötésekor, hogy életközösségben fog élni L. L.val, anyagi helyzete megoldott lesz. A jelenlegi házastárs tényleges vagyoni körülményeit a felperes az egyezség megkötésekor ismerte. A megélhetésének biztosítotttsága körében értékelte a bíróság azt is, hogy a peres felek közötti bontóper során a felperes az alperestől házastársi tartást nem kért.

A felperes a per során nem igazolta, hogy a vagyonközösség megszüntetésekor a számára megfizetett 5.000.000 forint összegnek mi lett a sorsa. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint vélhetően ez az összeg még a felperes birtokában van, ezért ezt is a felperes vagyoni körülményei között értékelte.

A bírói gyakorlat csak lényeges körülményváltozás esetére teszi lehetővé a tartásdíj megváltoztatását, egyebekben a felek 2009. szeptember 1. napjáig az egyezségükben elszámolták a felperest terhelő gyermektartásdíjat. A rendelkezésre álló adatok alapján megállapítható, hogy a felperes körülményeiben az egyezség megkötése, illetve 2009. szeptember 1. napja óta lényeges változásként csupán a harmadik gyermek megszületése tekinthető. Ezen gyermek vonatkozásában azonban az állapítható meg, hogy mivel a felperes a házastársával házassági életközösségben él, így ezen gyermekéről házastársával közösen gondoskodik. Összességében sem a felperes, sem az alperes körülményeiben olyan változás a vagyoni körülményeket illetően nem következett be, amely lényegesnek tekinthető, és amely indokolttá tenné azt, hogy a felperest terhelő gyermektartásdíj mértéke csökkenjen. A gyermekek szükségleteit is figyelembe véve a gyermekenkénti havi 25.000 forintos gyermektartásdíj nem eltúlzott mértékű.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezéssel élt annak megváltoztatása és a keresetének helyt adó határozat hozatala iránt.

A felperes az elsőfokú eljárás befejezését követően Pf/2. sorszám alatt az elsőfokon eljáró bíróval szemben elfogultsági kifogást terjesztett elő.

Az alperes az ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján.

A másodfokú bíróság az ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta azzal, hogy a felperes 36.000 forint eljárási illeték helyett 21.600 forint elsőfokú eljárási illetéket köteles az állam javára megfizetni. Kötelezte a felperest, hogy az állam javára az illetékes adóhatóság külön felhívására fizessen meg 21.600 forint másodfokú eljárási illetéket.

A döntését azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges terjedelmű bizonyítás lefolytatását követően a tényállást helyesen tárta fel, döntése érdemben is megalapozott és jogszerű.

Kiegészítette a másodfokú bíróság a tényállást az általa lefolytatott részbizonyítás keretében annyiban, hogy a felperest a házastársi közös vagyon megszüntetésekor az alperestől átvett 5.000.000 forint felhasználása körében nyilatkozattételre hívta fel. A felperes azt az előadást tette, hogy az 5.000.000 forint nem áll rendelkezésére, tekintettel arra, hogy a rendkívül alacsony jövedelme miatt ebből egészítette ki a gyermekekre fordítandó összeget és a saját létfenntartását. 1.200.000 forint összeget a szüleinek fizetett vissza, továbbá jelenlegi házastársának is tartozott 1.000.000 forinttal, amelyet szintén visszafizetett. Létfenntartására költött 300.000 forintot, és a gyermekekre pedig további 1.500.000 forintot. Jelenlegi házastársával közös kiskorú gyermekére is költött a fennmaradó összegből.

A felperesnek ez alapján módjában áll - az általa is felajánlott összesen 20.000 forint összeget is figyelembe véve - a jelenlegi 28.500 forint jövedelmét az alperes gondozásában lévő gyermekekre fordítani, emellett a rendelkezésére álló 5.000.000 forint összegből a tartásdíjat kiegészíteni.

Az alperes vitatta a felperes azon tényállítását, amely szerint a közös gyermekekre 1.500.000 forintot fordított.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes ezt az előadását semmilyen bizonyítékkal nem támasztotta alá, és az alperesi nyilatkozatra is tekintettel kétséges, hogy 1.500.000 forintot az alperessel közös gyermekekre költött volna. A fentiek okán nem állapítható meg az, hogy az 5.000.000 forint nem áll a

felperes rendelkezésére. Ebből az összegből a felperes köteles a két, alperessel közös gyermeke tartásához hozzájárulni.

A bizonyítási eljárás alapján rendelkezésre álló adatokból az sem állapítható meg, hogy a felperes és házastársa a jövedelmi-vagyoni viszonyaikat illetően elkülönültek volna. Az elsőfokú bíróság által feltártan a felperes házastársa vagyoni viszonyai lehetővé teszik azt, hogy a felperes L. L.-val közös kiskorú gyermeke tartása biztosítva legyen olyan mértékben, hogy a felperesnek e gyermeke tartásához a természetbeni ellátáson kívül anyagilag hozzájárulnia nem kell.

A fenti indokokkal való kiegészítéssel a megyei bíróság a városi bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú ítélet annyiban szorult pontosításra, hogy az eljárással felmerült illeték összegét az elsőfokú bíróság 360.000 forint pertárgyérték alapján tévesen számította ki, az helyesen 21.600 forint. A felperes a pervesztése alapján ennek megfizetésére köteles az állam javára.

Utalt még a másodfokú bíróság arra, hogy az elsőfokon eljáró bíróval szembeni elfogultsági kifogás az eljárás befejezését követően nem vizsgálható, a felperesnek azt az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőzően kellett volna előterjesztenie.

A jogerős ítélet ellen a felperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő - annak tartalmát tekintve - a másodfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezése, valamint az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatása és a keresetének helyt adó határozat hozatala iránt.

A felülvizsgálati kérelmének részletesen kifejtett indokolásában - a fellebbezésében foglaltakat lényegében megismételve - arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet meghozatalának az alapjául szolgáló eljárás a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény 57. § (1) bekezdését, a Pp. 206. § (1) bekezdését, valamint a Csjt. 69. § (1) bekezdését, 69/C. § (2) bekezdését, valamint a 69/C. § (1)-(2) bekezdését.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján csak a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

I. Alaptalanul hivatkozik a felperes arra, hogy az elsőfokú ítélet meghozatalának az alapjául szolgáló eljárás az Alkotmány 57. § (1) bekezdése szerinti független és pártatlan bírósághoz fordulásra irányuló alkotmányos alapjogát sértené.

1. A Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény 57. § (1) bekezdése szerint a Magyar Köztársaságban a bíróság előtt mindenki egyenlő, és mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben jogait és kötelességeit a törvény által felállított független és pártatlan bíróság igazságos és nyilvános tárgyaláson bírálja el. A Pp. 13. § (1) bekezdésének e) pontja értelmében az ügy elintézéséből ki van zárva és abban mint bíró nem vehet részt az, akitől az ügynek tárgyilagos megítélése egyéb okból nem várható (elfogultság), a Pp. 16. § (4) bekezdése pedig kimondja, hogy a kizárási okot a fél is bejelentheti és e bejelentésnek az eljárás bármely szakában helye van, a 13. § (1) bekezdésének e) pontja alá tartozó okot azonban a fél a tárgyalás megkezdése után csupán akkor érvényesítheti, ha nyomban valószínűsíti, hogy a bejelentés alapjául szolgáló tényről csak a tárgyalás megkezdése után szerzett tudomást, és a tudomásszerzés után az okot nyomban bejelenti.

A bírósághoz fordulás alkotmányos alapjogát szabályozó - előbb idézett - törvényhely alkalmazása körében az Alkotmánybíróság a 9/1992. (I. 30.) AB számú határozatában rámutatott már arra, hogy az Alkotmány az anyagi igazság érvényre juttatásához szükséges és az esetek többségében alkalmas eljárásra ad jogot (ABH 1992/59., 65.). Nem azt garantálja tehát, hogy annak eredménye minden esetben helyes lesz, az igazságos és törvényes bírósági döntés érdekében azonban az Alkotmány további eljárási garanciát is tartalmaz: alkotmányos jogot a jogorvoslathoz (ABH 1992/59., 65.).

A bírósághoz fordulás jogát három tényező határozza meg: egyrészt a bírósághoz fordulás jogára vonatkozó anyagi jogi szabályok által meghatározott bírósági hatáskör, másrészt - a bírósági hatáskört általánosságban szabályozó - a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 1997. évi LXVI. törvény, amelynek 2. §-a

szerint a bíróságok a vitássá tett vagy megsértett jogról - törvényben szabályozott eljárás során - véglegesen döntenek, végül pedig a bírósághoz fordulás alanyi jogi szabályait meghatározó eljárásjogi szabályok (Az Alkotmány magyarázata 563-565 . old. - KJK-KERSZÖV Jogi és Üzleti Kiadó Kft. - Budapest, 2003.).

A polgári perben a törvény által felállított bíróság függetlensége és pártatlansága követelményének az érvényesülését a Pp. 13-21. §-ainak a bírák kizárására vonatkozó eljárásjogi szabályai biztosítják. Az utóbb idézett törvényhelyek szövegének a nyelvtani értelmezéséből viszont - a másodfokú bíróság helyes jogi álláspontja szerint - az következik, hogy az elsőfokú ítélet meghozatalát követően az elsőfokon eljáró bíróval szemben elfogultsági kifogás nem terjeszthető elő, hiszen az elsőfokú eljárás befejezése után az eljáró bíró ügy elintézéséből való kizárásának a lehetősége már fogalmilag kizárt még akkor is, ha a fél csak utólag, „az elsőfokú ítélet indokolásából következtetett” az eljáró bíró - általa vélt - elfogultságára. A felperesnek az elsőfokú döntéssel szemben felhozott érveit pedig a másodfokú bíróság a felperes fellebbezése alapján lefolytatott jogorvoslati eljárásban elbírálta.

Más kérdés az, hogy az elfogultságra alapított kizárási igény egyébként sem a fél szubjektív vélekedésére, hanem csak olyan tényekre alapítható, amelyekből okszerűen következik, hogy annak alapján az elfogultság ténye fennáll, a felperes által hivatkozott körülmények azonban ilyenek nem tekinthetők. Nem ad alapot ugyanis az elfogultság megállapítására önmagában az, hogy a korábbi házassági bontóperben és a jelen perbeli elsőfokú eljárásban ugyanaz a bíró járt el.

A bontóperbeli egyezséggel megállapított gyermektartásdíj mértékének - a megállapítás alapjául szolgáló körülmények lényeges megváltozására alapított - leszállítása iránti kereset érdemi elbírálása pedig feltételezi az egyezés megkötésekor körülmények megállapítását, amelyek éppen az előzményi per adatai alapján állapíthatók meg. Nem az eljáró bíró elfogultságára, hanem az anyagi és eljárásjogi szabályokkal összhangban álló pervitelre utal tehát az, hogy az elsőfokon eljáró bíró a bizonyítandó tények körét a bontóper iratai alapján az egyezés megkötésekor körülmények figyelembevételével határozta meg.

2. A Pp. 270. § (2) bekezdésben, valamint a 271. § (1) bekezdésének a) és b) pontjában foglaltakból az következik, hogy a felülvizsgálati eljárásnak, mint rendkívüli perorvoslatnak csak az

lehet a tárgya, ami a fellebbezési eljárásnak, mint rendes perorvoslatnak is tárgya volt.

A házassági bontóperben a felek - többek között - a közös kiskorú gyermekek elhelyezése és tartása tárgyában a bíróság végzésével jóváhagyott egyezséget kötöttek, amelynek a Pp. 149. § (3) bekezdése szerint ugyanaz a hatálya, mint a bírói ítéletnek. A Pp. 229. § (1) bekezdése értelmében pedig a keresettel érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanabból a tényalapból származó ugyanazon jog iránt ugyanazok a felek - ideértve azok jogutódait is - egymás ellen új keresetet indíthassanak, vagy az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessék (anyagilag jogerő).

A felperes a bontóperbeli egyezséget a Ptk. 210. § által meghatározott akarathibák (:tévedés, megtévesztés, fenyegetés:) okából a Ptk. 236. § (1) bekezdése és (2) bekezdésének a)-b) pontja alapján a részére nyitva álló határidőn belül nem támadta meg, a jelen perbeli keresete pedig kizárólag a terhére megállapított gyermektartásdíj mértékének a körülmények utólagos megváltozására alapított leszállítására irányult, vagylagosan sem kérte azonban a perbeli egyezség érvénytelenségének (semmisségének vagy megtámadhatóságának) a megállapítását. A jelen perbeli kereset érdemi elbírálására irányadó Csjt. 69. § (1) bekezdésének az alkalmazása körében - a III. pontban kifejtendők szerint - semmiféle jogi jelentősége nincs annak, hogy a felperes az egyezséget - állítása szerint - rossz idegállapotban, gyógyszeres kezelés hatása alatt és jogi képviselő közreműködése nélkül kötötte meg, mert a korábbi egyezség érvényessége ma már nem vitatható.

Ebből következően az egyezséget jóváhagyó végzés jogszerűsége sem az első-, sem a másodfokú eljárásnak nem volt és nem is lehetett a tárgya, ezért a Legfelsőbb Bíróság a felperes felülvizsgálati kérelme hivatkozott részének az érdemi elbírálását a Pp. 273. § (2) bekezdése a) pontjának az analóg alkalmazása alapján mellőzte.

II. A jogerős ítélet a peres felek egymással részben ellentétes előadásának, valamint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok adatainak az egymással való egybevetése, azok okszerű, logikai ellentmondásoktól mentes, és a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt elveknek egyébként is megfelelően történő értékelése alapján, megalapozottan állapította meg a felek jogvitájának az érdemi elbírálásához szükséges tényállást.

Ennek során a bizonyítási teher Pp. 164. § (1) bekezdésében foglalt főszabályának a helyes alkalmazásával értékelte a felperes terhére mindazon tények bizonyítatlanságát, amelyek vonatkozásában a felperesnek állott érdekében az, hogy a saját tényállításait a bíróság valónak fogadja el.

A Pp. 270. § (2) és 275. § (3) bekezdésében foglaltakból viszont az következik, hogy a tényállás megállapításának a módjára vonatkozó és az ügy érdemi elbírálására is lényeges kihatással lévő eljárásjogi szabálysértés hiányában a szabad bírói mérlegeléssel megállapított tényállás felülvizsgálati eljárás keretében történő felülmérlegelésének, a bizonyítékok újbóli értékelésének nincs helye.

III. A Pp. 230. § (1) bekezdése kimondja, hogy ha az ítélet az egyik felet olyan szolgáltatásra kötelezi, amely az ítélet meghozatala után jár le (122. § (2) bek.), az ítélet anyagi jogereje nem gátolja, hogy a felek bármelyike keresetet indíthasson a szolgáltatás mennyiségének vagy időtartamának megváltoztatása iránt, ha azok a körülmények, amelyekre a bíróság az ítéletét alapította, utóbb lényegesen megváltoztak. A Csjt. 69. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ha a közös egyetértéssel vagy a bírósági ítélettel megállapított rokoni tartás megállapításának alapjául szolgáló körülményekben lényeges változás állott be, a tartás mértékének megváltoztatását vagy a tartás megszüntetését lehet kérni, a Csjt. 69/C. § (1) bekezdése szerint pedig a tartásdíj összegét gyermekenként általában a kötelezett átlagos jövedelmének 15-25 %-ában kell megállapítani és a gyermektartásdíj meghatározásánál figyelemmel kell lenni a) a gyermek tényleges szükségleteire, b) mindkét szülő jövedelmi és vagyoni viszonyaira, c) a szülők háztartásában eltartott más - saját, illetőleg mostoha - gyermekekre, valamint d) a gyermek saját jövedelmére is.

A felülvizsgálati eljárásban is irányadó tényállás alapján helyesen jutottak a perben eljáró bíróságok arra a jogi következtetésre, hogy a felperest terhelő gyermektartásdíj tárgyában létrejött egyezség megkötése után az annak alapjául szolgáló körülményekben mindössze annyi változás következett be, hogy a felperes időközben újabb házasságot kötött, amelyből újabb gyermeke is született, ezért jelenleg már három kiskorú gyermek eltartásának a kötelezettsége terheli. A felperes munkaviszonyának az általa kezdeményezett megszűnése után létrejött egyezség megkötésekor a felperes saját jogú jövedelemmel egyáltalán nem rendelkezett, a harmadik gyermekének megszületése óta viszont előbb gyermekgondozási díjban, majd gyermekgondozási segélyben részesült, illetve részesül, amelyhez a harmadik gyermeke után folyósított családi pótlék járul, a felek házastársi közös vagyonának a

megosztása folytán 5.000.000 forint készpénzhez jutott, és közös háztartásban él új házastársával: L. L.-val, aki az átlagot messze meghaladó jövedelmi és vagyoni rendelkezik, amelyet - a becsatolt okirati bizonyítékok adatain felül - a felperessel közös életkörülményei és életvitele is alátámaszt.

Mindezek miatt helyesen jutott az első- és a másodfokú bíróság arra - az egymással azonos - jogi következtetésre, hogy a tartás mértékének az alapjául szolgáló körülményekben bekövetkezett változások a gyermektartásdíj leszállítására nem adnak alapot. A vitás körülmények körülményváltozások ugyanis az egyezség megkötésekor már részben bekövetkeztek (felperes közalkalmazotti viszonyának megszűnése, leendő házastársának rokkantnyugdíjazása), részben pedig azok rövid időn belüli bekövetkezésének a tényével (harmadik gyermekének megszületése, újabb házasságkötése) a felperesnek nyilvánvalóan számolnia kellett. E körülményváltozások ismeretének a hiányában ugyanis saját jogú jövedelem hiányában nyilvánvalóan nem vállalhatott volna kötelezettséget az egyezségben meghatározott összegű gyermektartásdíj megfizetésére, és nem mondott volna le a házastársi tartás iránti igényéről az alperessel szemben.

Az egyezséggel megállapított gyermektartásdíj a perbeli gyermekek indokolt szükségleteinek a fedezéséhez - az alperes jövedelmi és vagyoni viszonyaira, valamint a gyermekek életkorára is tekintettel - kétségek nélkül szükséges, az ilyen összegű gyermektartásdíj megfizetése vonatkozásában pedig a felperes teljesítőképessége - a jogerős ítélet által helyesen kiemelt okok és körülmények mellett - változatlanul fennáll.

Arra helyesen hivatkozik ugyan a felperes, hogy jelenlegi házastársát az alperessel közös és általa nevelt két gyermeke vonatkozásában törvényes tartási kötelezettség nem terheli, a vele közös gyermekének eltartásához azonban a saját jövedelmi és vagyoni viszonyaihoz mérten és a felperes további két kiskorú gyermekével szemben fennálló tartási kötelezettségére is figyelemmel köteles hozzájárulni.

A Csjt. - fentebb hivatkozott - 69/C. § (1) bekezdése szerint ugyanis a tartásdíj összegét nem feltétlenül, hanem csak általában kell a kötelezett átlagos jövedelmének a gyermekenkénti 15-25 %-ában kell megállapítani, annak meghatározásánál - többek között - a szülők tényleges jövedelmi és vagyoni viszonyaira is figyelemmel kell lenni. A Csjt. 69/A. § (1) bekezdése szerint ugyanakkor a szülő a saját szükséges tartásának rovására is köteles megosztani kiskorú gyermekével azt, ami közös eltartásukra rendelkezésre áll,

a most hivatkozott törvényhelyhez kapcsolódó ítélkezési gyakorlat pedig egységes abban, hogy az alapvető szülői felelősség megköveteli azt a gondoskodást, hogy a szülő a körülményeinek alakításakor a kiskorú gyermekeivel szemben fennálló tartási kötelezettségével számoljon, és e kötelezettség megsértését jelenti - egyebek mellett - a munkaviszony elfogadható indok nélkül történő megszüntetése is (BH 1996/643.).

A kifejtettek miatt a jogerős ítélet a felperes által megjelölt jogszabályokat nem sérti, ezért azt a Legfelsőbb Bíróság - az érdemi döntés helyes indokaira a Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazott Pp. 254. § (3) bekezdése alapján csupán utalva - a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazott Pp. 78. § (1) bekezdése és a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 3. § (1) bekezdésének e) pontja és a 16/A. § (1) bekezdésére tekintettel irányadó 13. §-ának (2) bekezdése alapján rendelkezett a Legfelsőbb Bíróság az eljárás tárgyi költségfeljegyzési jogos volta folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték, valamint a felek felülvizsgálati eljárással felmerült költségeinek viseléséről.

Budapest, 2011. szeptember 27.

a tanács elnöke, előadó bíró, bíró.

A kiadmány hitelül:tisztviselő